

urýchlenia tejto zdržal ju od toho, aby sa v rozlukovom spore, ktorý medzitým započal proti nej jej manžel, bránila a aby požadovala od manžela platenie výživného; žalobkyňa sa preto v rozlukovom spore nebránila a v dôsledku toho manželstvo rozlúčené bolo z jej viny. — Žalobou domáhala sa na základe uvedeného sľubu najmä toho, aby žalovaný zaviazaný bol platiť jej až do jej prípadného výdaja mesačne 1.000 Kč na výživu.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly. N a j v y š š í s ú d dovolaciu žiadosť žalobkyne zamietol z týchto

d ô v o d o v:

Prieči sa dobrým mravom úmluva, ku ktorej došlo v záujme rozluky manželstva, a to aj vtedy, keď k takejto úmluve došlo nie medzi manželmi lež medzi jedným z manželov a osobou treťou. Na tejto povahe úmluvy nič nemení ani skutočnosť, že úmluva tá obsahuje len majetkovo-právne dispozície v záujme rozluky manželstva. Žalobkyňa aj v dovolacej žiadosti príživkuje, že základom jej žaloby sú skutočnosti prednesené v žalobe a v jej prípravných spisoch, podľa ktorých »žalovaný jej sľúbil poskytnutia uvedené v žalobnej žiadosti, aby žalobkyňa nechala svoje manželstvo súdne rozlúčiť«, čo už samo o sebe činí úmluvu, učenú v záujme dosiahnutia tohoto účelu, za úmluvu proti dobrým mravom.

Pokiaľ žalobkyňa v dovolacej žiadosti zastáva názor, že spomenutý sľub so strany žalovaného bol jej daný »už aj po pravoplatnom rozlúčení manželstva«, z čoho potom vyvodzuje nesprávnosť právneho stanoviska odvolacieho súdu, podľa ktorého tento sľub bol iba pokračovaním predchádzajúcich sľubov, — stačí v tomto smere poukázať na právne pravidlo, že na neplatnosť (ničotnosť) úkonu priečiaceho sa dobrým mravom nemá vlivu ani dodatočné uznanie prevzatého záväzku so strany osoby zaviazanej, ani iné dodatočné upevnenie takéhoto úkonu prípadným ďalším sľubom.

Z týchto dôvodov bola neopodstatnená dovolacia žiadosť zamietnutá.

Čís. 17121.

I. Pri zápise do soznamu advokátov osoby, ktorá bola do soznamu kandidátov advokátstva zapísaná už pred účinnosťou zákona č. 144/1936 Sb. z. a n. (pred 1. júlom 1936), okolnosť, že žiadateľ zastáva ako vysokoškolský asistent úrad učiteľský, neprekáža tomu, aby do 5ročnej právnej praxi potrebnej podľa § 5, odst. 2, adv. novely č. 40/1922 Sb. z. a n. započítaná bola prax konaná žiadateľom, zapísaným do soznamu kandidátov advokátstva, skutočne a v dostatočnom rozsahu u advokáta v dobe spomenutej asistentúry.

II. Výbor advokátskej komory je oprávnený skúmať, či žiadateľ o zápis do soznamu advokátov prax, vykázanú formálne obsahom so-

znamu kandidátov advokátstva, skutočne a v dostatočnom rozsahu ko-
nal; žiadateľovi má byť daná príležitosť, aby sa vyjadril o okolnostiach,
vyšetrených čo do konania tejto praxi.

(Rozh. z 15. septembra 1938, R III 528/38.)

Správny výbor advokátskej komory odprel žiadateľovi, kandidá-
tovi advokácie s advokátskou skúškou, zápis do soznamu advokátov
v podstate z toho dôvodu, že — hoci mal žiadateľ podľa evidencie
advokátskej komory prax šesť rokov, sedem mesiacov a šesť dní —
nepreukázal potrebnú päťročnú prípravnú prax, lebo bol vo vykázanvej
dobe dva roky a päť mesiacov aj asistentom na právnickej fakulte a
túto dobu nemožno započítať do päťročnej právnej praxi.

N a j v y š š í s ú d zrušil usnesenie advokátskej komory a uložil
komornému výboru, aby — doplniac pokračovanie — o žiadosti o zápis
do soznamu advokátov znova rozhodol. D ô v o d y: Pripustením odvo-
lateľa k jednotnej sudcovskej a advokátskej skúške mohlo byť (čo do
doby jeho praxi) pravoplatne rozhodnuté iba o tom, že odvolateľ splnil
podmienku t r o j r o č n é h o praktického zamestnania v právnej službe
u advokáta v smysle § 5, odst. 4, novely č. 40/1922 Sb. z. a n. Na
tomto uznaní a započítaní trojročnej praxi kompetentnou skúšobnou
komisiou (§ 20 zák. čl. LIII:1913 a nariadenia býv. uh. kráľ. ministra
spravedlnosti z 19. decembra 1913 č. 67.300) nemohlo by síce už nič
byť menené pri rozhodovaní o tom, či odvolateľ splnil podmienku zá-
pisu do soznamu advokátov, stanovenú v § 1, odst. 2, lit. e), cit. novely,
ale napadnutým usnesením uznanie a započítanie tejto trojročnej praxi
nebolo nijak dotknuté. Odvolateľovo vysvedčenie o skúške advokátskej,
v spisoch založené, je datované dňom 12. apríla 1938. V tejto dobe však
mal odvolateľ aj bez ohľadu na spornú dobu svojho asistentského pô-
sobenia na právnickej fakulte (od 1. mája 1932 do 30. septembra 1934)
— vzhľadom na to, že v sozname kandidátov advokátstva bol zapísaný
od 30. mája 1930 do 1. októbra 1930 a potom nepretržite od 9. marca
1932 — na každý spôsob a mnoho viac ako ony tri roky právnej praxi
u advokáta, i napadnutým usnesením uznané. Ináč v púhom výkaze
právnej praxi odvolateľovej, pripojenom advokátskou komorou k jeho
žiadosti o pripustenie ku skúške, nemožno spatrovať nejaké právnej
moci schopné usnesenie o uznaní a započítaní praxi, lebo bola to len
osvedčovacia listina v smysle § 14 adv. por. resp. teraz § 17 zák. čl.
LIII:1913 a ostatne k vlastnému rozhodnutiu o započítaní praxi nebola
tu povolaná advokátska komora, ale podľa citovaných už predpisov
5 členový resp. v druhej stolici 7 členový sbor skúšobnej komisie. Ani
údajné usnesenie advokátskej komory zo dňa 3. októbra 1934 nemôže
tu mať význam, lebo o vlastnom započítaní praxi kandidáta advokátstva
môže advokátska komora ex professo rozhodovať iba po složení advo-
kátskej skúšky pri skúmaní žiadosti o zápis do soznamu advokátov, pri

čom jej nemôže byť odopreté právo, aby mohla podvrátiť vecnú správnosť púhych formálnych zápisov do soznamu kandidátov advokátstva. Z onoho výkazu právnej praxi resp. údajného usnesenia advokátskej komory zo dňa 3. októbra 1934 nemôže teda odvolateľ vyvodzovať nejaké nadobudnuté práva a sťažovať si na otrásenie požiadavku právnej istoty. Odvolateľ bol do soznamu kandidátov advokátstva zapísaný už pred účinnosťou zákona zo dňa 26. mája 1936 č. 144 Sb. z. a n. (už dňom 30. mája 1930) a nevzťahuje sa pre na neho podľa čl. I č. 3 tohto zákona ustanovenia tohto čl. I č. 1 o predĺžení praxi na 6 rokov a o započítaní inej praxi ako praxi u advokáta. Ináč však ustanovenie tohto čl. I č. 1 (ktoré takto vstúpilo aj na miesto druhého odstavca § 5 novely č. 40/1922 Sb. z. a n., článkom I č. 2 zák. č. 144/1936 Sb. z. a n. zrušeného) platí aj o odvolateľovi a nemôže sa mu preto do praxi u advokáta, stanovenej na najmenej 5 rokov, vôbec žiadna iná prax započítavať, lebo toto započítanie bolo by možné iba pri kandidátoch povinných k 6 ročnej právnej službe a mohlo by sa týkať iba zbývajúceho jedného roku. Po tejto stránke odchylné dôvody napadnutého usnesenia nie sú správne. Nemôže preto byť reči ani o tom, aby sa odvolateľovi do tejto 5 ročnej praxi mohla započítavať — či už úplne i len zlomkom — doba jeho už spomenutého asistentského pôsobenia na právnickej fakulte. Jeho odvolanie je teda aj po tejto stránke bezzákladné. Odvolateľ však bráni sa aj tým, že i popri rečenej asistentúre vykonával prax u advokáta. Význam by tu pravdaže mohla mať iba prax započítateľná. Po tejto stránke netreba sa predovšetkým zaoberať otázkou, či ustanovenie § 2, lit. c) resp. lit. e) novely č. 40/1922 Sb. z. a n. platí aj o kandidátoch advokátstva a či by teda už a priori následkom neslučiteľnosti oboch prípadných zamestnaní odvolateľových nebolo možné ani započítanie prípadnej praxi u advokáta. Napadnuté usnesenie samo uznáva, že odvolateľ konal ako vysokoškolský asistent úrad učiteľský, tento však nebol by podľa výslovného ustanovenia cit. § 2 lit. c) tak ako tak dôvodom spomenutej inkompatibility. Ináč však sa komorný výbor otázkou, či odvolateľ v dobe, o ktorú ide, t. j. v dobe svojej asistentúry, prax u advokáta obsahom soznamu kandidátov advokátstva formálne vykázalú skutočne a v dostatočnom rozsahu (t. j. plne tak, ako to predpisuje § 5, odst. 5, novely č. 40/1922 Sb. z. a n., totiž v takej miere, v akej pravidelne iní advokátski kandidáti, nemajúci iného zamestnania, právnú prax vykonávajú, pri čom s druhej strany nejde azda o nejaké malicherné meranie doby zamestnania, ale o rozumné posúdenie veci s hľadiska účelu právnej praxi, ktorým je výcvik kandidáta) konal alebo nekonal, ani nezaoberal a tak ani ničím nemohol podvrátiť vecnú správnosť tejto formálne vykázanej praxi. Bude preto na ňom, aby po prípadnom riadnom vyšetrení okolností, s vyloženého hľadiska k posúdeniu veci potrebných, o odvolateľovej žiadosti o zápis do soznamu advokátov znova rozhodol. Rozumie sa, že na prípad, že by komorný výbor chcel zotrvať na svojom stanovisku odvolateľovi nepriaznivom, má dať odvolateľovi príležitosť, aby sa o vyšetrených okolnostiach

vyjadril, čo sa dosiaľ nestalo (§ 18 a § 41 lit. g) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n., lebo ide o pokračovanie obdobné nespornému; porovn. Sb. n. s. č. 11398, 5028; vo veci samej provn. rozhodnutia č. 15629, 6355, 11068 tej istej sbierky).

Čís. 17122.

Záložné právo na poistenú hnutelnosť nevzťahuje sa aj na poistnú sumu. Záložný veriteľ môže sa uspokojiť z náhradovej pohľadávky proti poistiteľovi len v prípade, že ju zabavil, a v poradí jej zabavenia.

(Rozh. z 15. septembra 1938, R IV 283/38.)

Exekventom Jozefom U. zabavená a uschovaná (poistená) úroda exekúta zhorela. Nárok exekúta na poistnú sumu zabavili exekventi A. a B. v poradí za nimi a exekvent Jozef U. Poistiteľ složil poistnú sumu do súdneho depozitu. Súd prvej stolice pri rozvrhu poistnej sumy vradil pohľadávky exekventov v poradí zabavenia a exekvent Jozef U. vyšiel so svojou pohľadávkou na prázdno. Rekurzný súd zmenil usnesenie súdu prvej stolice a vradil pohľadávku exekventa Jozefa U pred pohľadávkami exekventov A. a B.

Na jvyšší súd zmenil usnesenie rekurzného súdu a obnovil usnesenie súdu prvej stolice.

Z dôvodov:

§ 66 zák. čl. LX:1881 bol ustanovením bodu 16 čl. V zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. zrušený, a tak stratilo platnosť aj ustanovenie odst. 3 tohoto §.

Stanovisko rekurzného súdu, že v prípade skazy veci (hnuteľnosti), »ktorá bola zaťažená záložným právom, nezaniká záložné právo, ale len prejde s rozsahom, aký malo v čase zničenia, na sumu, ktorá majiteľovi veci náleží z titulu odškodného z poistnej zmluvy«, v dôsledku ktorého vypovedal, že pohľadávka Jozefa U. (ktorý mal na zhorenú sobranú úrodu záložné právo) má »výhodnejšie poradie« (správne nárok na prednostné uspokojenie) nemá opory v zákone.

Záložné právo, ktoré viazne na hnutelnosti, nevzťahuje sa ipso iure na poistnú sumu, a táto ako peňažitá pohľadávka proti poisťovni môže byť veriteľmi zabavená (porov. rozh. Sb. n. s. č. 11698). Ustanovenie bodu 2 § 41 čl. VI. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. je výnimečným predpisom u nehnuteľností, ktoré však nemožno obdobne rozšíriť na hnutelné veci.

Pretože však podľa nesporného zistenia súdu prvej stolice náhradovú pohľadávku exekúta proti poistiteľovi exekventi A. a B. zabavili skôr, než exekvent Jozefa U., bolo treba zmeniť napadnuté usnesenie a obnoviť usnesenie súdu prvej stolice.